

Attentat – landets mesta turnegrupp

Sångaren i Attentat heter Jönsson. Han kommer för sent och är förbannad på en recensent.

Basisten i samma Attentat heter Christian, kallas för Creppi, och kommer inte alls.

Vi står och fryser utanför ett stängt fik, och Jönsson säger att han är "jävligt nöjd med plattan".

Snart hittar vi dock ett annat fik, på Billhalls vid Stigbergstorget, där samtalet om Attentat då och då avbryts av extraerbjudanden per högtalare — "Bananer, sex och nittiofem".

Av redan nämnd anledning pratar Jönsson mycket och argt om recensenter, vilket inte är en helt ovanlig åkomma bland musiker.

— Jo, visst tål jag kritik, men när samma tidning gång efter annan upprepar samma fördomar om oss, ja då blir man ju förbannad.

Plattan som nyligen släppts

heter "I denna stan" och är den tredje LP:n. Jag lyssnar, och får för mig att Attentat är födda i fel tid, på fel plats och med energi som rör sig motsols, där allting annat bestämt sig för medsols. Texterna är skrivna i syfte att tala om något, tala med någon, om något tredje som är väsentligt. Ni vet, sådant som vi förr kallade politiska texter, men nu bara beskyller för prentiöst skräp.

I dag vill vi ju hellre prata om den inre cirkulationen, magåkommorna och drömmarna.

— Vissa av våra texter är klart politiska, och det skäms vi inte för. Andra handlar om kärlek, relationer och kanske egna nojor, säger Jönsson, som nästan aldrig heter Mats.

— Ja, man kan inte bara lyssna på två av plattans elva låtar och dra resten över en kam, säger Creppi, som sent om sider vaknat och är lika förbannad på den gemensamme recensent-vännen som Jönsson.

De flesta rockband som nått något över vattenytan spelar numera så sparsamt som möjligt ute. Ofta blir det en runda i samband med den nya plattan. Attentat spelar däremot ute mer än något annat svenskt rockband.

När de nu ger sig iväg på turne blir det 43 spelningar på 55 dagar. En verksamhet som är direkt olönsam — sextio kronor om dagen blir det över till var och en när allt är betalt.

*9 Men det kan man väl inte leva på, säger vi...?

— Nää, det går inte alls, säger Jönsson och Creppi, och sedan frågar man inte gärna mer om det.

— Men göteborgsgrupper har alltid spelat mycket ute, legat på långa turneer. Ta till exempel Ensamma Hjärtan, Svartvitt, Motvind, Afzelius osv. Förmodligen beror det på att vi ofta får dålig uppmärksamhet i media och därför måste kompensera oss på något sätt, säger Jönsson.

Provokationer

Vi återkommer ideligen till

texterna, provokationerna och den eventuella politiken. LP:n "I denna stan" innehåller bland annat ett tydligt klargörande vad gruppen tycker om till exempel skolor som Rudebeck och Sam. "Barnsligt", säger många.

— För att djävlas och retas, säger Jönsson och Creppi.

— Det är självklart att vi räknar med att vissa inte gillar det vi gör. Det är också meningen ibland. Jag menar, vi blir ju inte ledsna för att Sam-skolans elevkår tycker att det är en dålig skiva, fortsätter Creppi.

Sedan berättar de om alla sina gamla plattor, och de nya, och intryck och uttryck och om Frölundas chanser att göra fem mål på Mjällby, och GAIS att göra sex på Helsingborg.

Vi sitter och räknar en stund, men sedan går vi.

JOHAN CRONEMAN

Attentat, minus Linda Lett, deras nya kvinnliga keyboardist. I morgon, lördag, spelar de på Rebnströmska.